

настарославенските рѣкописны книги, които вече въ 11. десетото или по надалѣко въ 12. десетото столѣтіе както по между Южните Славени сирѣчь Българите и Сърбите, така и помежду Руссыте намѣрвами, непосредственото, правото и непресѣчното продълженіе на започенатото ꙗ Со-лунските прѣвоучители дѣло, никакъ не може дася докаже. Защото, ако да е немилостивата смърть на тыя двама многохвални мъжіе, на едно съ живитѣтъ имъ, и превожданѣто и списуванѣто на Славенскиятъ языкъ свирѣпо пресѣкла, то бы редовно, на жалость нашѣ, и черковната книжевность останала кѣса, сыромашна, на нѣколко рѣкописны споменицы и листове стеснена, както е Готската ꙗ улфила за останала; аколи іѣ е пакъ малопослѣ, около 11. десетото или 12. десето столѣтіе нѣкой новъ Кѣриль или Медодій на ново въскрѣсиль, и вторы пѣтъ оживотвориль, то нѣговото имя праведно никакъ небы въ Історііѣтъ мъртво останало, и память тѣ му въ духовнѣтъ повѣстицѣ небы глуха и пуста была, какво то ніе ниединъ ꙗ прѣвите учители и истинныте просвѣтители народны въ духовнѣтъ повѣстицѣ примѣлчанъ. Обаче за много дѣлаго е время ле-